

HARPER ST. DŽORDŽ
DAMA ISKUŠAVA NASLEDNIKA

ZABAVNA BIBLIOTEKA

KNJIGA BR. 115

DAMA ISKUŠAVA NASLEDNIKA

NASLEDNICE ZLATNOG DOBA, KNJIGA TREĆA

Naslov originala

HARPER ST. GEORGE

THE LADY TEMPTS AN HEIR

THE GILDED AGE HEIRESSES, BOOK THREE

Copyright © 2022 by Harper Nieh

All rights reserved.

Za srpsko izdanje © Mladinska knjiga Beograd, 2023.

Izdaje MLADINSKA KNJIGA Beograd, 2023.

Za izdavača RADOŠ JOVANOVIĆ

Urednik MAJA KESER

Prevod OLIVERA NIĆIFOROVIĆ BABAC

Lektura MARINA BAGI

Dizajn korice i grafička priprema MAJA KESER

Štampa MARGO-ART, BEOGRAD

Tiraž 1.500

ISBN 978-86-7928-455-6

www.mladinska.rs

Sva prava su zaštićena. Nijedan deo ove knjige ne sme se reprodukovati ili prenositi u bilo kojem obliku, ni na koji način, elektronski ili mehanički, uključujući fotokopiranje, snimanje ili pohranjivanje u bazu podataka, bez odobrenja izdavača.



DAMA
ISKUŠAVA
NASLEDNIKA



HARPER ST. DŽORDŽ



Mladinska knjiga
BEOGRAD

Marsi Šerman

*Ponekad pronađeš porodicu
čak i ako nisi svestan da je tražiš.
Hvala ti što si uvek tu za nas.*

Prilog



Za vatru su potrebna dva kremenca.

LUJZA MEJ ELKOT

LONDON
MAJ, 1875. GODINE

Lejdi Helena Marč je prezirala Maksvela Krenšoa iako ga nikada nije sreła. Imala je nekoliko razloga za to, ali pri samom vrhu spiska upravo se našla činjenica što taj čovek kasni. Pogledala je na sat na polici iznad kamina, uzrujana što posetilac kasni čak petnaest minuta. Ovom brzinom nikada neće sustići njegovu odbeglu sestru. Koračajući tamo-amo po salonu, pomislila je kako će možda morati da krene bez njega.

Krenšoovi iz Njujorka, ne računajući ćerke Avgustu i Vajolet, pokazali su se kao najgora vrsta snobova na društvenoj lestvici. Osim što su svoje ogromno bogatstvo koristili za društvene kontakte, iskoristili su i rođene ćerke da bi ostvarili ciljeve. Kao naslednik Železare Krenšo, Maksvel Krenšo trebalo bi da je u stanju da spreči roditelje da njegove sestre nude siromašnim plemićima u Londonu. Ali koliko je mogla da zaključi, on to nije učinio, što je ukazivalo na to da podržava mahinacije svojih roditelja. Možda bi i *trebalo* da krene bez njega. Ako je bio spreman da uda Vajolet za neznanca samo

zbog titule, onda bi sasvim izvesno i njoj mogao da predstavlja smetnju.

„Gospodin Krenšo.” Helenin batler Haksli je sa vrata salona najavio posetioca.

Ona naglo zastade kada je taj čovek ušao za Hakslijem. Maksvel Krenšo bio je sasvim drugačiji nego što je očekivala. Bio je visok bar metar i osamdeset pet centimetara i imao je široka ramena i snažno poprsje, zbog čega je možda delovao kao grubijan ili makar kao neotesan čovek. Međutim, odlično mu je pristajala gospodska odeća. Njegov sako je bio besprekornog kroja i isticao mu je široka ramena i tanak struk, baš kako je nalagala poslednja moda. Ušao je u salon gracioznim korakom koji je odavao čoveka koji je svestan svoje visine i odlično se oseća u svojoj koži. Nije mu ni palo na pamet da spusti glavu i ramena na vratima salona.

To je zaista nije iznenadilo. Sasvim izvesno je bio jedan od najbogatijih ljudi koje će ona ikada upoznati. Mogla je i očekivati da će biti elegantno odeven. Ipak, iznenadila ju je svojevrsna snaga koja je izvirala iz njega. Bile su to njegove oči. Prikovao ju je pogledom još izdaleka, kao soko koji je ugledao svoju metu. Odmerio je Helenu od glave do pete za svega nekoliko sekundi, ali ona nije imala predstavu kakav je utisak stvorio o njoj. Lice mu je bilo bezizražajno. Zнала je samo da su joj se usta osušila i da joj je čitavo telo zatitralo, što je bilo besmisleno. Već dugo nije dozvoljavala muškarcima da na bilo koji način utiču na nju. Stoga nije nameravala da dopusti ovom čoveku – koji je koristio rođene sestre da bi ostvario svoje ambicije – da to promeni.

„Dobro jutro, gospođice...” Glas mu je bio dubok i lep, a zbog američkog naglaska izgovorene reči zvučale su nekako mekše, uprkos nestrpljivom tonu.

„Lejdi Helena Marč.” Nikada u životu nije sa ovakvim zadovoljstvom izgovorila svoju titulu. „Kasnite, gospodine Krenšo.” Poruka koju je poslala ranije tog jutra u iznajmljenu kuću njegovih roditelja na trgu Grosvenor podrazumevala je da će on smesta doći.

On podiže obrvu dok je prelazio preko sobe. „Jesmo li imali dogovor koji sam propustio? Izvinjavam se. Mi u Americi

šaljemo posetnice i zvanične pozivnice, a ne zagonetne poruke bez potpisa.” Pokazao joj je njenu poruku. „Moraću da se naviknem na vaše ovdašnje običaje.”

Pogodak pravo u metu. Kritika je bila sasvim na mestu. U njenoj poruci je pisalo samo: *Dođite sami. Krenite odmah. Trg Berkli, broj 43.* Nije se usudila da napiše još nešto plašeći se da bi to mogao pročitati još neko osim momka kojem je platila da uruči poruku. Razmišljala je da li uopšte da navede broj kuće, ali je shvatila da ne bi bilo mudro da mladi gospodin Krenšo besciljno luta trgom Berkli. Niko nije smeo da sazna da je ona u gradu, ali je morala da ga vidi, pa samim tim i da rizikuje.

„Hvala što ste došli”, reče pokušavajući da drži glas pod kontrolom. „Žao mi je što nisam mogla da dodam još pojedinosti, ali nisam smela. Bio me je strah da će neko videti poruku.” Sumnjala je da bi njegovi roditelji odmah mogli da prepoznaju njenu adresu.

„Neko? Mislite na moje roditelje?”

Nije mogla da se pretvara zato što je zaista imala na umu njegove roditelje. Iako je Helena bila sklona tome da poveruje kako je Maksvel Krenšo uključen u spletke svojih roditelja, ne bi bilo pošteno tek tako pretpostavljati. „Da, nažalost.”

„Lejdi Helena Marč, ako se dobro sećam, moji roditelji tvrde da ste Vi pratili moju sestru u Bat.”

Helena uopšte nije znala šta je prethodilo Vajoletinom bekstvu. Boravila je u svom letnjikovcu u Samersetu kada su joj Krenšoovi poslali pismo, obaveštavajući je kako svima govore da je Vajolet zbog nervoze morala da ode u Bat, a da je Helena pošla sa njom. U stvari, Vajolet je samo otišla jednog dana, a Helena je mislila da ta devojkica zapravo beži od udaje za engleskog plemića koga su joj roditelji namenili. Iako nije bila srećna što su njeno ime upotreбили bez dozvole, odmah se u tajnosti vratila u London kako bi im pomogla da nađu Vajolet. Za kratko vreme se sprijateljila sa devojkama iz porodice Krenšo i htela je da ih poštedi svake opasnosti ukoliko je to bilo u njenoj moći.

„Mislim da oboje znamo da je ta priča izmišljena. I možete me zvati samo Lejdi Helena.”

On nezadovoljno skupi usne. „Da li znate gde je Vajolet?”

„Ne, ali pretpostavljam. Ako nemate ništa protiv, trebalo bi da krenemo.” Pokazala mu je putnu torbu pored vrata salona. „Možemo usput da razgovaramo.” Sve je sredila kako bi mogli da krenu prvim vozom za Edinburg, ali su morali odmah da krenu da ne bi zakasnili.

„Idemo zajedno?” Izgledao je preneražen zbog te zamisli.

„Da, nemamo izbora. Haksli je pozvao kočije.” Svom batleru je dala uputstvo da pozove kočije čim stigne gospodin Krenšo.

Ispravio je ramena i kao da je bio još viši. „Lejdi Helena, ne želim da zvučim nepristojno, ali moram Vas zamoliti da mi kažete šta se, kog đavola, dešava pre nego što bilo kuda krenem s Vama.”

U tom trenutku Helena je uvidela da nema posla sa običnim gospodinom, pa čak ni sa običnim gospodinom *iz Amerike*. Iako je trebalo da je njegova tvrdoglavost nervira – što je i bio slučaj – isto tako je učinila da se nešto davno potisnuto u njoj pokrene i oživi. Nešto što bi je navelo da odgovori na njegov izazov. Pomirivši se sa činjenicom da će morati da porazgovaraju o njenim namerama pre nego što krenu, ona pozvoni da donesu čaj. U sebi se pitala do koje mere se izlaže opasnosti što će provesti duži period u prisustvu ovog čoveka.

Skinula je rukavice i sela na sofu, pokušavajući da sredi misli i započne priču na pravi način. Tek kada se smestila, shvatila je da on i dalje stoji. „Molim Vas, sedite.”

Gospodin Krenšo joj uputi sumnjičav pogled pre nego što se okrenuo ka najbližoj stolici. Očigledno je smatrao da stolica neće izdržati njegovu krupnu građu.

„Original *čpendejl* iz 1773. godine.”

„Impresivno”, uzvratila on ne pomerajući se.

Iako nije zakolotala očima, nije uspela da sakrije prezir u glasu kada mu je rekla: „Htela sam da kažem kako su na toj stolici sedeli mnogi muškarci, a većinu njih je bila korpulentija od Vas”.

On se na to namršti i skupi obrve na način koji joj se beskrajno dopao. Zatim se spusti na stolicu koja je sasvim pristojno izdržala njegovu težinu. Kada se napokon smestio, Helena mu je iznela teoriju kako je Vajolet pobegla od suviše

nasrtljivog udvarača i da je uverena kako će je naći u društvu erla od Lija. Imali su zadatak da pronađu taj par i spreče nepopravljive posledice Vajoletinih postupaka.

„Gde je mogao da je odvede?”

„Pretpostavljam u Škotsku, gde će se oženiti njome”, odgovori ona. „Vaša porodica je na prilično lošem glasu ovde i svi bi znali da ne odobrava taj brak. Možda je Škotska dobro mesto u slučaju da brak bude osporen.”

„Odveo ju je preko granice u neki hotel? Zar se to ne dešava samo u viktorijskim romanima?”

„Ne u hotel. Sada je za sklapanje braka potrebna potvrda o državljanstvu. On ima posed u Škotskoj, a pretpostavljam da će izvesna svota novca ublažiti sva ograničenja sa kojima se suoče.”

„Koliko vremena im je potrebno da kočijama stignu do Škotske?”, upita on.

„Najverovatnije su već tamo.”

„Već! Zašto do sada niste ništa preduzeli da ih sprečite?”

Kakva drskost! Helena je bila na izmaku strpljenja – ipak je pokušavala da mu pomogne – i naglo skoči na noge. „Vaši roditelji su me ljubazno obavestili o Vajoletinom odlasku pre nekoliko dana. Do tada uopšte nisam ni znala da me koriste kao pokriće za njeno odsustvo. Da sam ranije saznala, mogla sam nešto preduzeti. Tek juče sam se vratila u London, a kada sam posetila Vašu majku, ona mi je rekla da treba da doputujete te večeri. Oprostite što joj nisam poverovala, ali njen način razmišljanja zaista izaziva sumnju. Nadala sam se da ćete se pokazati kao mnogo razumnija osoba.”

Iako je bila ljuta, ponovo je osetila prijatno titranje u stomaku kada je ponovo nabrao obrve. Kao da je na licu nosio granitnu masku koja oličava bes. Kako je moguće da je i tako namršten izgledao neodoljivo? Ličio je na strogog i smrknutog Zeusa i uopšte joj nije bilo neprijatno što je ona bila predmet tog strastvenog besa. Pa ipak, morala je da skrene pogled u stranu. S obzirom na to da je prethodnih pet godina provela izbegavajući sva romantična osećanja, bila je zatečena što ova-ko reaguje na njega.

„Dobro. To smo rešili.”

„Odlično.” Praveći čitavu predstavu od navlačenja rukavica, čekala je da joj se srce smiri. „Idemo na stanicu Kings Kros. Već sam nabavila karte za Edinburg, a voz nam polazi za sat vremena.”

„Svakako.” Pustio ju je da prva izađe u hodnik. Dok je koračala, bila je neverovatno svesna njegove blizine iza sebe. Kao da je čitavu atmosferu ispunjavao njegov plamteći, nezaustavljiv bes. Biće u najmanju ruku zanimljivo provesti narednih nekoliko dana u njegovom društvu.

Prva poglavlje



*Tiranija prati tiranina. Jadan je
čovjek što za sobom ostavlja senku
koja nosi njegov oblik.*

VIKTOR IGO

ŠEST MESECI KASNIJE

Maksvel Krenšo je odlazio iz Njujorka u London tri puta ove godine. Prvi put da spase sestru od braka koji nije želela. Drugi put da pronade drugu sestru, koja je pobjegla od braka koji nije želela. Ovoga puta je došao u London da vidi svog oca, koji je pao u samrtničku postelju deset dana ranije, kada je Maks isplovio iz Njujorka. Hvala Bogu što ga je u Liverpoolu sačekala poruka da se očevo stanje znatno poboljšalo. Ipak, zbog toga nije promenio odluku koju je prethodno doneo na brodu. Nameravao je da ubedi roditelje kako je vreme za povratak kući. London je bio poguban za Krenšoove.

„Makse! Hvala bogu što si stigao.” Glavna vrata kuće Krenšoovih na trgu Grosvenor nisu se ni zatvorila za Maksom i njegovim sekretarom, a majka je već istrčala iz salona, pružajući ruke u znak pozdrava. Dodavši slugi svoj šešir i rukavice, Maks joj je krenuo u susret. Izgledala je doterano kao i uvek: haljina joj je bila skrojena po poslednjoj modi, a na rukama i

oko vrata su joj svetlucali dijamanti. Međutim, bila je bleđa: znak da je zabrinuta.

Zagrlio ju je trenutak duže nego što je to bilo potrebno, primetivši kako joj se tresu ramena. „Došao sam najbrže što sam mogao.” Otkada su u proleće tata i Avgusta otišli u London, Maks je preuzeo kontrolu nad američkim poslovanjem Železare Krenšo. Za taj posao je bio rođen i vaspitavan, jer je radio uz oca još od svoje dvanaeste godine, međutim, to je istovremeno bio i veoma zahtevan posao. Na svu sreću, zbog dva putovanja u London tokom proleća bio je prinuđen da rasporedi dužnosti, pa je ostavio kancelariju u sposobnim rukama jednog direktora.

„Znam da jesi. Tako sam srećna što si ovde.” Povukavši se unazad kako bi mu osmotrila lice, ona ga pomilova po obrazu kao da je dete. „Tome”, pozdravila je njegovog sekretara. Posle razmene učtivih fraza, ona je naredila slugi da odvede Toma do sobe.

Uhvativši Maksa za ruku, povukla ga je ka stepenicama. „Kako si putovao?”

„Odlično. Šta kažu lekari?”

„Srce mu je slabo, ali ćeš za pojedinosti morati da pitaš Avgustu.” Odmahnula je rukom. „Ona je gore kod njega. Znaš da ne mogu da pratim te medicinske izraze. Važno je da mu je bolje. Kažu da će se oporaviti ukoliko se bude odmarao.”

„Previše radi.” To nije bilo pitanje, jer su svi znali koliko taj čovek radi. Svakog jutra je ustajao rano, a uveče odlazio na sve društvene događaje koje je London nudio. Nije se propisno odmarao. „Vas dvoje morate da se vratite kući u Njujork.” Tamo su makar imali ustaljeniji raspored.

„Moraćeš o tome da porazgovaraš sa tatom.”

Nasmejala se, ali je mogao da oseti njeno protivljenje. Nije želela da ostavi prihvatanje na koje je naišla u londonskom društvu. Zahvaljujući tome što im je jedna ćerka udata za vojvodu, a druga za erla, Krenšoovima su bile otvorene sve balske dvorane. U Njujorku je sve bilo drugačije. Kao novi bogataši, Krenšoovi su bili isključeni iz gornjih slojeva društva. Gospođa Astor je vodila svoj spisak najboljih porodica u Njujorku, a na

njemu nije bila Maksova porodica sve do trenutka kada su se njegove sestre udale za plemiće.

Iako to nikada nije smetalo nikome osim njegovim roditeljima, ispostavilo se da ne mogu da odole primamljivosti ovakve vrste prihvatanja. Ali činilo se da je to istovremeno i razlog njihove propasti. Prvo su žrtvovali ćerke, a sada i tatino zdravlje.

Stežući vilice kako bi se suzdržao, duboko je udahnuo pre nego što je majka otvorila vrata očeve spavaće sobe. Avgusta ustade sa stolice pored kreveta, ali on odmah skrenu pogled ka ocu, koji je ležao naslonjen na jastuke. Maksu zastade dah videvši koliko je otac bled i iznuren. Čovek koji je uvek držao pod kontrolom sve oko sebe izgledao je kao da je izgubio najmanje deset kilograma, možda i više. Koža kao da mu je visila sa jagodica. Prvi put, Maks je shvatio koliko su bili blizu da ga izgube i zbog toga i sam oseti slabost.

„Makse.” Očeve oči se ozariše do te mere da je napetost u Maksovim grudima donekle popustila. „Drago mi je što si došao.” Avgusta zatvori dnevnik u kožnom povezu koji je držala i požuri da ga zagrlj.

„Dobar dan, tata. Avgusta.”

Sestra mu se osmehnu uprkos svom iscrpljenom izgledu. Koža ispod očiju bila joj je plava, a oko usta je imala bore koje nikada ranije nije primetio. Radila je u Železari Krenšo čim je bila dovoljno odrasla da na tome insistira. Tata je prvo podržao njeno zanimanje za brojke i analizu, ali se ona pokazala mnogo sposobnijom. Došla je u London sa roditeljima kako bi pomogla u razvoju evropskog ogranka njihove firme i dokazala da je dorasla zadatku. Maks je, međutim, posumnjao da je i ona previše radila, baš kao tata, a sve je bilo dodatno pogoršano time što je preuzela na sebe tatin posao dok se on oporavljao.

„Šta kažu lekari?”, upita Maks, pustivši Avgustu. Prišao je krevetu i uhvatio oca za neočekivano slabša ramena. Tata se zakašlja. „Znaš ti lekare. Šta oni uopšte imaju da kažu? Odmaraj se, budi na svežem vazduhu.” Slegao je ramenima. „Biću bolje za nekoliko dana.”